

Ib Nørlunds tale ved DKU's landstævne i Odense

Taler

Ib Nørlund
Sekretær i DKU

Dato

19. marts 1938

Sted

Odense

Omstændigheder

Talen blev bragt som kronik i Arbejderbladet over to dage. Første del d. 26. marts 1938 og anden del d. 29. marts.

[Første del]

Det knager i Samfundets Fuger og Baand - hedder det i en af vore ældste Kampsange, og aldrig har det Ord vel været saa rigtigt som i vore Dage. Allerede nu raser Krige i den "civiliserede" Verden - i Spanien og i Kina.

Østrig er annekteret af Tyskland. Krisen banker igen paa Døren. Og Krise - det betyder paa dansk ingen Brød i Skabet. Ingen Varme i Ovnene. Det betyder Socialkontor og Trappegange. Ingen kender Dagen i Morgen.

Utrygheden og Angsten for, hvad Fremtiden kan bringe, breder sig blandt Folk. Især rammer dette os Unge af i Dag. Vi er vokset op i lysere Tider - den Gang man troede, at vi Skridt for Skridt voksede os ind i Tusindaarsriget. Vi blev opdraget med Fredens, Frihedens og Fremskridtets Idealer. Men da vi blev voksne og skulde til at staa paa egne Ben, saa ikke blot knagede og bragede det i Samfundet. Nej, uhyre Mure styrtede ned, Tage brasede sammen, og det syntes for mange af os, der stod midt i det, at hele Verden var et Kaos. Vi saa hvordan de i Tyskland og Italien trampede Fredens og Frihedens Idealer ned med Nazistøvler.

Vi saa, hvordan Løgn og Mord blev sat i Højsædet - og mange af os tænkte: Skal det være Slutstenen paa Menneskehedens tusiridaarige Udvikling.

For en halv Snes Aar siden, da det hele saa lysere ud, førte alle vi, der ad forskellige Veje vil virkeliggøre de Idealer, vi blev oplært med, lange teoretiske

Diskussioner om dette og hint. Men hvor blegnede disse Diskussioner da de andre tog fat paa at knægte det, som binder os sammen. De kendte ingen Forskel paa os. Det var baade Socialdemokrater, Kommuniste, Pacifister, Liberale, Frisindede, ja endog Katolikker og retlinede Konservative, som blev stuvet sammen i Hitlers Koncentrationslejre. Mange af dem hviler nu sammen i ét tavst, men evigt Broderskab. Det er dem, vi ikke mere vil faa at se. Men deres Stemmer lyder endnu, deres Eksempel lever; stadig, deres Kamp og deres Lidelser har vist os, at der er saa langt meget mere, dér samler os; end der skiller. Den Erkendelse, den Fornemmelse er gaaet fra Land til Land, og den har vokset sig stærk. Den har afløst den første Tids Pessimisme. Den har faaet Viljen til at sejre til at blomstre op igen. For vi unge, vi er ikke af den Slags, at vi blot sætter os hen og grubler og græder over vore Nederlag. Naar vi har vores Idealer om ét bedre og lykkeligere Samfund, saa betyder det, at vi vil bringe disse Idealer til Sejr. Saadan tænkte de ogsaa i Frankrig, da Folkefronten slog Fascisterne tilbage og erobrede saa store sociale Forbedringer som 40 Timers-ugen, 14 Dages betalt Ferie, Nationalisering af Rustningsindustrien o.m.a.

Saadan tænkte de i Spanien, da de med utroligt Heltemod stod Last og Brast mod Generalernes Oprør, og slog det tilbage næsten uden Vaaben, ene og alene i Kraft af deres Sammenhold. Saadan tænkte de, da de jog Mussolinis Tropper paa deres æreløse Flugt ved Guadalajara. I disse Lande viste de, at det ikke er Undertrykkelsens Kræfter, der er uovervindelige. De overvindelige, det er os, der kæmper for Frihed og Fred! Nej, der er ingen Grund til at fortvivle.

Demokratiets og Fredens Sag har Kræfter nok til at sejre. Men Betingelsen er, at vi drager Læren af de sidste Aars Begivenheder: Enheden betød Sejren. Splittelsen betød Nederlag.

Hvorfor spaltedes vi i sin Tid?

For at rydde alle Misforstaaelser af Vejen vil vi kort gøre vort Syn klart paa den Splittelse, der beherskede Arbejderbevægelsen og Demokratiet overhovedet i nogle Aartier.

Først og fremmest henvender vi os her til vore Kammerater i den socialdemokratiske Ungdomsbevægelse, fordi vi ved, at Enheden mel lem dem og os maa være Rygraden i alle Samlingsbestræbelser blandt Ungdommen. Kammerater, i D.s.U.! Allerede Marx og Lenin lærte os, at Enheden i Kamp og

Arbejde er Arbejdernes stærkeste Vaaben. Marx sagde i den Tale, han holdt ved Grundlæggelsen af 1. Internationale: "En Betingelse for Sejren er i Arbejdernes Hænder - deres Tal, men Tal vejer kun til, naar de bliver sammenfattet i Organisation og ledet af Viden." Lenin sagde i 1914:

"Proletariatets Enhed er dets vigtigste Vaaben i Kampen for Socialismen." Saadan sagde Arbejderbevægelsens største Førere. Forstaa saa, hvad det var for et Slag for hele Arbejderbevægelsen, da næsten alle socialdemokratiske Ledere ved Krigen Udbrud brød sig Pokker om alle Beslutninger og splittede og spaltede II. Internationale i utallige Stumper og Stykker. Selv Hartvig Frisch siger om denne Periode, at "den internationale Tanke synes død", og at "Internationalen efter Krigen var et Genfærd af sig selv". Saa slet stod. Arbejderbevægelsen rustet dengang efter Krigen, da Arbejderklassen havde de største Muligheder for at styrte Kapitalismen og bringe Socialismen til Sejr. Dengang var det, den kommunistiske Internationale dannedes for at samle alle kampvillige Kræfter, der fandtes i Arbejderbevægelsen. Arbejderne sejrede alligevel kun i et Land. I de andre Lande blev de slaet ned, flere Steder endda ved Hjælp af Folk, der kaldte sig Social demokrater. Dengang var det: ogsaa, at Mindretallet spaltede sig ud af den danske Arbejderungdomsbevægelse og dannede D.s.U.

Det var 1. Januar 1920, da Mindretallets Hovedbestyrelsesmedlemmer nedlagde deres Mandater. Der vil være Grund til at erindre om, hvad Striden stod om dengang. Flertallet hævdede den Opfattelse, som er vedtaget i Aalborgkongressens Resolution fra 1917: "Det er en Livsbetingelse for en socialdemokratisk Organisering og Udvikling af Ungdommen, at denne foregaar i fuldt selvstændige Organisationer, og vi tilbageviser paa det bestemteste ethvert Forsøg paa at umyndiggøre Ungdommen i dens Organisationer. Mindretallet hævdede den Opfattelse, som senere blev taget til Grundlag for D.S.U., da de udtraadte dannede denne nye Arbejderungdomsorganisation "En socialdemokratisk Ungdomsbevægelses Eksistensberettigelse ligger deri, at den kun er en Oplysningsorganisation for ungdommen," Disse Dokumenter kan enhver D.s.U.'er kontrollere i Hedtoft Hansens og Chr. Christiansens "Organisationskundskab".

Siden hen kom der roligere Tider, hvor I sagde, at vi var ved at vokse ind i Socialismen lidt efter lidt, at alle Forhindringer vilde svinde som Dug for Solen, selv Kapitalisterne vilde blive overbevist om Socialismens Nødvendighed, hvis Arbejderklassen blot holdt sig i Ro. Vi sagde, at I tog Fejl, at den Medvind, der

var i 20.erne vilde faa en brat og voldsom Ende ud fra Klassekampens stadig herskende Lov. Og vi sagde, at Arbejderbevægelsen gjorde bedst i at ruste sig til de kommende Kampe. Disse Meningsforskelligheder hindrede os i at arbejde sammen om de Ting, som vi allerede dengang var enige om. Men vi tror, at Historien allerede nu har vist os, hvem der havde Ret dengang.

Vi siger ikke dette for at rippe op i gamle Saar, men for klart og ærligt at sige jer vort Syn paa de Ting, der satte saa dybt Skel mellem os dengang. Fra Pacifisterne var det tilsvarende Ting, der skilte os. De sagde, at den sidste Krig var udkæmpet, at nu maatte Menneskeheden da være blevet saa fornuftig osv. Vi sagde: Nej, I tager Fejl. Ligesom Pesten med nogle Aartiers Mellemlum i gamle Dage gik over Verden og blev ved med det, fordi Smittekilderne stadig var der, saadan er det med Krigen, saa længe Kapitalismen eksisterer. Smittekilderne ligger i Kapitalismens Raaddenskab. Fra de fleste andre Demokrater var det noget tilsvarende, der skilte os. De troede alle, at Friheden var sikret, Demokratiet grundfæstet osv. Vi sagde: I tager Fejl. Det politiske Demokrati, der findes under Kapitalismen, er halvt, især fordi der ikke er Demokrati paa det økonomiske Omraade, hvor det drejer sig om, det daglige Brød; De, der hersker dér, er Kapitalismens "tredje Ting", det, som aldrig bliver valgt, men som har den afgørende Magt. Og naar disse Magthavere bliver bange for, at Demokratiet skal blive brugt mod dem, saa sætter de al deres Indflydelse ind paa at slaa Demokratiet ned. Vi mener ikke hermed, at vi har trukket alle de Ting frem, som skilte os dengang. Vi tror, det er Hovedpunkterne, Diskussionerne førte os ofte længere ud, men for at skaffe Klarhed, saa lad os se paa de grundliggende Ting: Det var det, der skilte os dengang. Er der Grund til, at det skiller os endnu? Hvorfor bør vi samles i Dag?

Vor Mening er klar, saa mange af vore største Stridspunkter er forsvundet, er knust under Vægten af de sidste Aars Udvikling, at den gamle Adskillelse for hver Dag, der gaar, bliver mere og mere kunstig. Hvem tror i Dag, at det var den sidste store Krig, der sluttedes i 1918? Fascisterne har allerede overfaldet Spanien og Kina. Dér er Krigen brudt ud. Og da Hitler forleden lod de tyske Tropper bryde ind i Østrig, hvem saa da ikke Billedet fra 1914 stige op igen. De tyske Soldaterstøvlere Trampen i Spanien og Østrig har ogsaa trampet Illusionerne om den evige Fred og om den passive Modstand ned. Hvem tror i Dag, at Demokratiet er endelig sikret? Mærker vi ikke alle, hvorledes de fascistiske kapitalistiske Pirater er ude paa at torpedere Demokratiet? I Tyskland lykkedes det, men ogsaa herhjemme mærker vi, hvordan Adelen og de Rige, som

er saa karrige med deres Penge, naar der skal gives Løn, øser ud til Støtte tor fascistisk Propaganda. Og hvem tror i Dag, at vi er ved at vokse ind i Socialismen? Naar Krigen truer, naar Fascisterne vil knægte al den Frihed, alle de Rettigheder, Arbejderbevægelsen har tilkæmpet sig - saa er det ikke Socialismen vi vokser hen imod. Naar Livet bliver haardere for det arbejdende Folk, naar Priserne stiger, mens Lønningerne er nogenlunde uforandrede, saa er det ikke nogen Indgliden i Socialismen. Nej, det er snarere at glide den modsatte Vej! Kammerater i D. s.U.! Har Historien ikke vist os vore Opgaver? De, der lever af Udbytning og Undertrykkelse, overbeviser vi ikke om, at Udbytning og Undertrykkelse skal ryddes ud af Verden. Men de, der slider og slæber fra Morgen til Aften, i Fabrikerne, paa Markerne, i Butiker og paa Kontorer - de, der yder det største Arbejde, men faar den ringeste Løn - dem overbeviser vi, dem skal vi føre ud i en enig Kamp for deres fælles Interesser. Kammerater i D.s.U.! Selv det formelle Grundlag, som I spaltede jer ud paa for 18 Aar siden: at Arbejderungdommens Organisationer kun skulde være Oplysningsorganisationer det Grundlag har Tiden ogsaa ryddet bort. Vi har, med Glæde set, at D.s.U. ogsaa har fundet det som sin Opgave at kæmpe for Ungdommens Krav, at optræde som en politisk betydende Faktor.

Kammerater i D.s.U.! Over dette Møde vajer den Fane, som førte den forenede Arbejderungdomsbevægelse frem før Spaltningen. Lad det ikke vare for længe, før vi atter staar sammen bag den! Vi er her for at tale rent ud om Enheden. Derfor ønsker vi heller ikke at lægge Skjul paa, at vi fra vor Side ogsaa har lært af de sidste Aars Begivenheder. For at sige det uden Omsvøb: I Fortidens Diskussioner, hvor det svirrede med Skældsord og Ukvemsord kom de i ligeligt Maal fra begge Sider Vi er klar over, at dette ikke hjalp med til at overbevise jer om vore ærlige Hensigter. Men tænk ogsaa paa, at de, der var de værste dengang, de, som paa alle Maader lagde sig i Vejen for en virkelig Enhedspolitik, de er ikke hos os mere - de er desværre hos jer. Men det er Fortiden. Det vigtigste i Dag er, at vi paa flere og flere Punkter, staar sammen. Vi ved vel, at vi langt fra er enige om alt, men vi ved, at ligesom begivenhederne har tvunget os det første Stykke nærmere, saadan vil de ogsaa tvinge os det sidste. Men derfor mener vi ikke, at vi maa vente til den Tid kommer. Det er ikke blot Enheden i Koncentrationslejrene, vi vil. Nej, paa Punkt efter Punkt har vi taget det samme Standpunkt. Lad os da kæmpe sammen for det vi er enige om.. Gør vi ikke det, saa kan Tiden løbe fra os. For Spørgsmaalet i Dag staar om Liv og Død for Demokrati og Arbejderbevægelse. Husk til hver en Tid: Knuser vi ikke Fascismen, knuser Fascismen os! - Dem eller os - det er Sagen.

Er der Brug for Enhed, for Aktivisering af Demokratiet herhjemme?

Vi skal her erindre om Alvilda Larsens klare og dybtgaaende Tale. Den danske Ungdoms Stilling baade i det danske Samfund og overfor den udenlandske Fare kræver i allerhøjeste Grad en Aktivisering af vort Demokrati og; en arbejdende kæmpende Enhed for at give vor Ungdom en lysere Fremtid. Den danske Arbejderbevægelse og det danske Demokrati, der har saa rige Traditioner, kan ikke uden videre se paa, at 2/3 af de Unge, der hvert Aar gaar ud af Skolen, straks glider ind i Erhvervslivet som Bude, Arbejdsdrenge o.l., nogle Aar efter staar paa Gaden, uden Arbejde, uden Uddannelse, uden Fremtid. Se jer om paa Gaden, se jer om blandt jeres Kammerater, tænk lidt over jeres egne Forhold, og tænk saa paa, om det er et Ungdomsspørgsmaal. - I vil give os Ret - det er der. Den danske Ungdom kan heller ikke roligt se paa den Sammensværgelse mod vort Lands Selvstændighed, som udenlandske og indenlandske Fascister har sluttet. Vi glemmer ikke, at det var en Nazist, der i Østrig paatog sig den landsforræderiske Opgave at aabne Grænserne for de tyske Tropper, der skulde undertrykke det østrigske Folks Erklæring for Frihed og Selvstændighed. Og vi ved, at kun det, at Østrig havde undertrykt sin Arbejderbevægelse, kunde muliggøre dette Forræderi. En stærk Arbejderbevægelse er i Dag den nødvendige Garanti for et Lands Selvstændighed. Et Folk uden en Ungdom, der ejer Viljen til Frihed, bliver kuert! Derfor kræver Tiden af os, af den danske Ungdom stærk og enig vender sig mod alle, der vil knægte Danmarks tusindaarige Selvstændighed.

[Anden del]

Det kan nytte!

Vi hører undertiden Kammerater fra D.s.U. der svarer os: Det kan være meget godt med det, i siger om Enhed, men hvad kan det nytte? Vi beder de Kammerater tænke paa de Eksempler fra Udlandet, vi har nævnt her i Aften:" I Frankrig, hvor Enheden og kun Enheden satte Fascisterne paa Plads, og hvor 40 Timersugen og de andre storslaaede Reformer blev gennemført ved Arbejderbevægelsens og hele det arbejdende Folks enige Optræden.

I Spanien, hvor Enheden og kun Enheden paa det afgørende Tidspunkt gjorde det ud for de Vaaben, der manglede. Der kunde det nytte!

Men, vi beder ogsaa disse Kammerater tænke paa, hvordan General With og Co.s Statskup blev væltet over Ende i 1920. Det var ved Arbejderbevægelsens enige og faste Optræden. Men vi beder jer ogsaa tænke paa, hvad Reaktionen har opnaaet herhjemme, naar de slog i Bordet. Vi beder jer tænke paa bondetoget. De Tusinder af Bønder, som L.S. fik sendt ind til Byen dengang, de blev brugt som Murbrækkere for L.S.-Kravene om Korn- og Smørordningen, og Rigsdagen bøjede sig dengang: Korn- og Smørordningen blev Lov. - At dette Bondetog blev sat i Scene med et stort, Opbud af alt det, L. S. formaar, i reaktionær Løgn og Demagogi, og af alt det, Majoratsbesidderne formaar i klingende Mønt - det er en anden Sag. Det siger os blot, at vi, der kæmper mod Reaktionen og Majoratsbesidderne og som ikke behøver at bruge den Slags Midler, vi kan opnaa langt større Resultater til Gavn for Folket, hvis vi optræder fast og samlet Tænk, hvad det vilde betyde, om Danmarks Ungdom viste, hvad den tænker og vil i Dag, viste det gennem store Møder og Manifestationer, gennem Henvendelser til det danske Folk og dets Regering. Saa vilde vi kunne sætte en Stopper for, at Folk af Generalauditør Purschels Støbning, Folk, som ikke har noget Mandat for Ungdommen, og som heller ikke kan faa det, fordi de ikke aner, hvad Ungdommen tænker og vil, vover at udtale sig om, hvad vi Unge venter os af Fremtiden. Jo, det kan nytte. Men ikke alene det: Enheden er den eneste Vej frem. Tiden indbyder hverken til en overfladisk "Det gaar nok" - Stemning, eller til sort Fortvivlelse.

Demokratiets - Stilling, Danmarks Stilling er vel alvorlig - alvorligere end de fleste tænker - men den er ikke fortvivlet. Vi sejrer, hvis vi bruger de Kræfter, vi har, alle de Kræfter vi har, hvis vi løser den Opgave, Tiden stiller os: At handle som Demokratiets og Arbejderbevægelsens bedste Mænd gjorde før i Tiden, naar der var Fare paa Færde. Den Ungdom, der vokser op I Dag, skal skrive et nyt og straalende Blad i vort Lands Historie.

Argumenterne mod Enheden

Vi vil gerne her paa dette Sted svare paa nogle af de Indvendinger, man kommer med mod Enheden. "Vi taber 200.000 Stemmer og vinder to Rigsdagsmænd". Saadan opfatter man ofte Enheden fra Socialdemokraters Side. "En Enhed med Kommuniste støder Middelstanden bort," siger man. Ganske vist er det gaaet modsat, der, hvor Enheden er blevet dannet.

Men det tager man ingen Hensyn til. Det er noget, der siger sig selv, hedder det.

Men hvorfor skulde Middelstand og Bønder blive stødt bort af Kommuniste? Det, vi foreslaar, er en Enhed ogsaa til Gavn for Middelstand og Bønder. Vi Kommuniste har aldrig betragtet os som Fjender af noget Lag af den arbejdende Befolkning. Og Enheden betyder for os Arbejde til Gavn for hele det arbejdende Folk paa Bekostning af dets Fjender: Trustherrerne og Nazigreverne.

Det drejer sig ikke blot om to Rigsdagsmænd mere, der inde paa Christiansborg skal rejse sig op og stemme for Regeringen. Enheden skal gaa længere end til Rigsdagsmændene. Den skal bunde ude i Folket, i alle dets politiske, faglige o.lign. Organisationer. Enheden betyder, at de brede Lag af Befolkningen, der dog kun sjældent lader deres Stemme høre, siger deres Mening og Krav. Enheden betyder meget mere end en simpel Sammenlægning af vore Kræfter, den betyder, at alle de, der vakler og tvivler i Dag, ogsaa sætter deres Kræfter ind. Enheden betyder en Mangedobling af vore Kræfter! Derfor er denne Indvending forfejlet og misforstaaet.

"Vil I Enheden, saa meld jer ind hos os!" er et andet af de Svar, vi ofte faar, naar vi taler om Enhed. Som oftest tilføjer man dog: "Saa skal vi nok faa anbragt jer nogle Steder, hvor I ikke kan lave noget", hvilket jo er umaadelig fristende for Unge, som ønsker at bruge deres Kræfter i Kamp for deres Idealer.

- Men lad det nu være, hvad det være vil. Hvis vi mente, at det betød en Styrkelse af Ungdommens Kamp, at vi meldte os ind i D.s.U. i Dag, saa gjorde vi; det! Men det kan vi ikke mene i Dag. Vi kan hverken godkende eller tage Ansvaret for den Del af Regeringens Politik, der dysser j Folket og Ungdommen i Søvn, den Politik, der viger tilbage for Nazisterne og de storkapitalistiske Kredse, den Politik, som D.A.F.s Formand Aksel Olsen for nogle Aar siden sagde "vilde knække Rygraden paa dansk Arbejderbevægelse". Vi kan ikke godkende den Politik ud fra vor demokratiske og socialistiske Ansvarsfølelse. Vi kan ikke tage Medansvar for den forenede tysk-danske Nazisme, som fører til Resultater som Handelsaftalen med Tyskland. Vi kan ikke godkende, at det betragtes som en Art Statsforbrydelse at omtale disse

Forhold. Vi mener, at Demokratiets Vej er at give Folket ren Besked og at opfordre det til at handle derefter, til at tage sin Skæbne i egne Hænder. Kun saadan bevarer vi vort Land frit!

Vi kan ikke tage Medansvar for den svage Politik overfor de økonomiske Herrer i dette Land, overfor de stenrige Trustherrer, der skovler Penge ind paa den Dyretid, de selv har jobbet op. Priserne paa det arbejdende Folks Livsforbrødenheder er steget 18 pCt. mens 55 Kapitalister er blevet Millionærer siden 1932. Det er ikke Demokratiets Vej. Og vi kan ikke godkende, at man staaende overfor disse Kendsgerninger viser de Arbejdsløses og kommunistisk Partis Krav om 20 pCt. Forhøjelse af Understøttelserne en kold Skulder, eller at man tilmed - som H.I.P.A. - vover at gøre Grin med dem, som betaler de nye Millionformuer med det evige Trask paa Gaden, ved at fortælle dem, at Understøttelserne er steget, og Kaarene bedret.

Vi kan heller ikke tage Medansvar for den Politik, der dømmer hjemvendte Frivillige fra Spanien, mens man lader de nazistiske Brøndforgiftere fra Stollig løbe fri. Nej, vi kan ikke forlige med vor Overbevisning, at unge danske Arbejdere, der har sat Liv og Fremtid paa Spil for at standse Fascismen, før den direkte gaar til Angreb paa vore egne Grænser, ved deres Hjemkomst ryger i Spjældet, mens Danmarks Fjender faar Lov til at benytte de mest beskidte Metoder til at splitte det danske Folk. Og saa meget ved vi, det er ikke Demokratiets og Socialismens Vej!

Vi mener, at vi tjener Folkets Sag bedst ved at sige det Sandheden om de Farer som truer det Danmark, som vi føler os knyttet til: Fredens og Demokratiets Danmark. Vi vil bevare det, vi vil føre dets Traditioner videre, - i vor vanskelige Tid kan det ikke nytte at stikke Hovedet i Busken. Vi ved, at der heldigvis indenfor andre Organisationers Rækker ikke er saa faa som tænker som os, men saa længe det næsten udelukkende er: dét kommunistiske Parti og Ungdomsforbund, der siger det, saa har vi en Opgave, som vi som Kommuniste 'ikke' kan og ikke vil lade være med at opfylde!

Som det ligger i Dag har vi Lov at spørge: Havde den danske Ungdom opfyldt sine solidariske Forpligtelser overfor den spanske Ungdom i den Grad, som det efterhaanden er sket, hvis D.K.U. ikke havde eksisteret? Det er ikke for at gøre os til af noget, men en hver nøgtern Iagttager vil med os svare: Nej!

Vi har her klart og uden Omsvøb sagt, hvad der staar os imellem endnu. Gensidig Klarhed og Respekt for Anskuelser er det første Grundlag, for at finde sammen. Men derfor mener vi ikke, at vore Uoverensstemmelser om disse

Punkter kan forhindre os i at skabe Kampenheden, for der er langt mere, der forener, end der skiller.

Vi har ikke Lov til at lade vore Meningsforskelligheder om det ene eller det andet Punkt blive Aarsag til, at vore fælles Fjender faar friere Spil. Vi tror til og med, at vi er betydelig mere enige om de Punkter vi her har trukket frem, end forskellige, Forbundsudtalelser lader ane.

Kammerater i D.s.U.! Maalet for vort Enhedsarbejde er at skabe en stor, enig og kampvillig Arbejderungsorganisation, og den vil komme. Men vi mener ikke, vi skal vente til vi en Gang ad Aare er kommet overens om det Spørgsmaal med sammen at gaa i Kamp for vore Idealer. Vi maa straks tage fat paa at skabe Forudsætningerne for den organisatoriske Sammenslutning gennem fælles Sejre over fælles Fjender.

”Vi er Demokrater, og I er Diktaturtilhængere”.

”Nej, vi er ikke ”Diktaturtilhængere”. Vi betragter vel i Overensstemmelse med Marx og Lenin Proletariatets Diktatur som et nødvendigt middel i Kampen for Socialismen. Men hvad er Proletariatets Diktatur andet end en stærk Statsmagt umiddelbart støttet paa det arbejdende Folk og vendt mod Kapitalismens Understøttelseskræfter, - og har vi ikke alle i de sidste Aar ønsket, at vi havde haft den Slags Statsmagter til at standse Fascismen? . Men skal man ikke være lidt forsigtig med at skyde os Kommuniste Diktaturgalskab i Skoene, naar man ved hvilken Rolle Sovjetunionen har spillet i Hjælpen, til det spanske Demokrati, - mens de øvrige Demokratier, ved deres famlende Snakkesalighed, gjorde deres Navn til Skamme. Og den ægte demokratiske Folkekultur, som udfolder sig i Sovjetunionen, Landet, hvor ingen har Ret til at udbytte, men alle har lovfæstet Ret til Arbejde, lærer os betydelig mere om, hvad et levende, pulserende Demokrati er, end alt det, vi ser i de Lande, hvor Demokratiet kun er halvt, er spærret inde af den kapitalistiske Undertrykkelse.

Men hvorum alting er: Vi opfordrer til at kæmpe sammen for det Demokrati, der er i Dag, fordi de Friheder, Folket har nu, er Betingelsen for, at vi kan vinde nye. Man kommer ikke uden om det véd at sige, at det er en ”Manøvre” fra vor Side. Haanden paa Hjertet: de Hundreder af danske Ungkommunister, der er draget til Spanien, der har givet Liv eller Førlighed i Kampen for Demokratiet, var de ude for at lave ”Manøvre” eller gik de i en ærlig Kamp for en

Overbevisning?

Hvem kan tvivle paa Svaret?

"I er under Diktatur fra Moskva". Enhver, der kender lidt til D.K.U.s Liv, ved, at det er en i Bund og Grund fejlagtig Opfattelse, Vores Politik bestemmes ikke i Moskva, skønt vi - som allerede sagt her i Af ten - nærer den dybeste Beundring for det, som foregaar der. Vores Politik bestemmes heller ikke i Berlin, saaledes som andres gør det. Vores Politik bestemmes af de, der sidder i denne Sal!

Vel tilhører vi den kommunistiske Ungdomsinternationale, den største Arbejderungdomsinternationale, og vi er stolte af det." For vi véd, at kun gennem Samarbejde med andre Landes Unge kan vi krydse de krigsgale Nazistplaner. Vor Internationale er stærk og enig, og naar vi kommer overens om Beslutninger, saa har vi for Vane at gøre alt for at gennemføre dem. Men alt hvad vi gør, bestemmes og godkendes af den Ungdom, der har sendt sine Repræsentanter til denne Konference.

Kammerater! Nok om alt det. Mens vi diskuterer og udveksler Argumenter, handler vore Fjender. Paa Trods af Misforstaaelser og Fejltagelser rejser Tiden kraftigere og kraftigere Kravet om, at vi viser de Kræfter, der ligger hos os, hos den danske frihedselskende Ungdom.

Hvad er det da vi kan enes om i Dag?

Først vil vi understrege, at vi ikke stiller nogen Betingelser for Enheden udover den ene: at den skal gavne Ungdommen. Men for at vise, hvad vi mener, vil vi her fra dette Sted nævne nogle Ting, som efter vor Opfattelse maa ligge til Grund for Enheden! En virkelig dybtgående Ændring af Ungdommens Uddannelse og Arbejdsforhold, en Ungdomslovgivning, som fremhævet i Alvilda Larsens Tale, og som ogsaa Repræsentanter for den faglige Ungdom ofte har været inde paa.

En Organisering af Ungdommens Ferie- og Fritidsproblemer, som ogsaa fremhævedes af Alvilda Larsen. Særlig Skabelse af virkelige Ungdomshjem Landet over, saadan som Resultatet f. Eks. blev af et Fællesmøde mellem D.s.U., R.U. og D.k.U. i Skævinge.

Et landsomfattende Oplysningsarbejde mod Nazismen for at vise, hvorfra Faren truer. Kraftig Imødegaelse af alle Forsøg paa at genskabe de frivillige Skyttekorps, "Overklassens Værn" som de Konservative kalder dem. Betydelig Forstærkelse af Solidariteten med det spanske Folk, som kæmper Fredens og Frihedens Kamp, ogsaa for os. Det behøver efter de sidste Begivenheder ingen nærmere Motivering.

Endelig haaber vi allerede denne 1. Maj at se en enig Arbejderungdom demonstrere sammen under fælles Paroler og i gensidig Respekt.

Alt dette tror vi der hersker fuldkommen Enighed om. Og vi véd, at vi kun løser disse livsvigtige Spørgsmaal for den danske Ungdom ved at staa sammen.

Samlingen af den danske Ungdom

Vi har før udkastet Tanken om at samle Ungdommen i Kamp for Fremtiden. Og vi har i hele vort Arbejde mærket, hvordan der hos Masser af Unge findes en dyb Trang til at finde sammen paa tværs af al gammel Organisationsegoisme. "Bare man dog kunde blive enige om at gøre lidt," hører vi Gang paa Gang. Det er den Stemning, der vokser hos den danske Ungdom, og som ingen har Lov at sidde overhørig! Og vi Ungkommunister gør os til direkte Udtryk for denne Stemning. Vi lover herfra den frisindede danske Ungdom ikke at standse før dette Maal er naaet!

Kammerater! Vi fejrer i disse Dage Aarsdagen for Pariserkommunen 1871, den første Stat, der herskede paa Trods af og mod Kapitalen, i 72, Dage. Det var det første Varsel om, at Frihedens Dage Vilde komme. Pariserkommunen har lært os meget, dels ved dens Forsvareres ubøjelige Heltemod, dels ved dens Politik. Vi har lært det, som Nordahl Grieg siger i "Nederlaget": "Friheden, det er ikke noget vi har, det er noget vi maa kæmpe for hver eneste Dag". Er det ikke hele Demokratiets Spørgsmaal i Dag? Demokrati og Folkestyre, det betyder ikke blot en forfatning, vi har, nej Folkestyre betyder den stadige, uophørlige, utrættelige Kamp for at vinde videre frem. Det er noget vi maa kæmpe for hver Dag. Demokrati er ikke ensbetydende med snakkesalig Uvirksomhed, men med Kamp for Folkets Sag!

I Slutningsscenen i Nordahl Griegs: "Nederlaget", hvor de sidste Kommunarder venter Døden paa Kirkegaarden Père Lachaise, siger en af dem: "De der henne,

Reaktionens Lejetropper, de kan svide Græsset af med deres Kanoner, men de kan aldrig dræbe Jordens Evne til at grønnes”.

Græsset er blevet svedet af nogle Steder i Europa i Aar. Men Jorden vil grønnes igen. Nye, friske Skud vil spire frem!

Ingen Mennesker har et evigt Liv, men vi er Dele af den mægtige Flod, der flyder til alle Tider. Vi er Led af det Folk, der kæmper for Friheden. Vor Opgave ser vi deri, at vi udfylder vor Plads blandt vor stærke Arbejderbevægelses Generationer, at vi udfylder vor Plads blandt dem, der har bevaret vort Lands Selvstændighed, og at vi holder sammen og staar fast i vore alvorlige Tider. Gør vi det, saa sejrer vi! Saa naar vi det Maal, som vi har drømt om, som vi har stillet: at skabe en lykkelig Ungdom i et frit Danmark!

Kilde

Arbejderbladet

Kildetype

Dokumentation i avis, magasin e.l.

Tags

Danmarks Kommunistiske Parti, Politisk tale

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/ib-norlunds-tale-ved-dku-s-landstaevne-i-odense>